

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΩΜΑΝΙΔΗΣ: Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΣΤΑΣΗ.

Γράφει ο Δημήτρης Κιτσικής.



1. Ένας άσημος βίος.

Στην πινακοθήκη τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἡ ἀνάρτηση τῆς μορφῆς τοῦ Ἰωάννου Ρωμανίδη ἠμπορεῖ νὰ ξενίση. Ἡ ζωή του ἦταν μουντή. Τὸ συγγραφικὸ του ἔργο σχετικὰ ἰσχνὸ καὶ ἐπαναληπτικὸ. Καμμία διάκριση δὲν τὸν ἀνεβίβασε στὸ ἐπικοινωνιακὸ βᾶθρο. Οὔτε ὑπῆρξε μοναχός, πνευματικὸς πατέρας σὲ φημισμένη μονὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, οὔτε στυλίτης στὴν εἴσοδο τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μελάθρου στὴν Κωνσταντινούπολη, οὔτε περιεφέρετο ὡς Διογένης μὲ σκισμένο ῥάσο, διότι ῥάσο δὲν ἐφόρη στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Θεσσαλονίκης. Δὲν ἐπαρουσιάζετο ποτὲ στὸ ραδιόφωνο, τὴν τηλεόραση καὶ τὶς ἐφημερίδες. Πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του παρέμενε σπίτι του, μὲ συγγραφικὸ καὶ ἐπικοινωνιακὸ ἐργαλεῖο τὸ διαδίκτυο. Σπανίως ἄνοιγε τὴν ταχυδρομικὴ θυρίδα του καὶ ὡς "σύγχρονος παπᾶς" ἐκάθητο ὧρες στὸν ὑπολογιστὴ του. Ἐκτὸς ἐνὸς στενοῦ θεολογικοῦ κύκλου, ἐλάχιστοι τὸν ἐγνώριζαν, οὐδεὶς σχεδὸν ἠδύνατο νὰ διαβάσῃ τὰ δύο βασικὰ του βιβλία, διότι ἦσαν δυσεύρετα καὶ σπανίως ἐπανεκδίδοντο. Συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ μου Ἐνδιάμεση Περιοχή, μαζὶ μὲ τὸν π. Γεώργιο Μεταλληνό, τὸν πλέον στενὸ του φίλο, ἐπανελάμβανε συχνὰ τὰ ἴδια ὀλιγάριθμα συγγράμματα του καὶ τὶς δημοσιευμένες πανεπιστημιακὲς του παραδόσεις.

Καὶ ὅμως, αὐτὸς ὁ Σωκράτης τῆς Ῥωμησοσύνης, μὲ μία προφορικὴ ἢ γραπτὴ φράση σὲ ἀπέσπαζε ἀμέσως ἀπὸ τὴν μετριότητα τοῦ ἑλλαδικοῦ κρατιδίου. Τὸ 1976 ἦμουν ἐπισκέπτης καθηγητῆς Διεθνῶν Σχέσεων στὸ

Deree, τὸ ἀξιόλογο ἀμερικανικὸ πανεπιστήμιον τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ποῦ ἡ ἀνύπαρκτη ἑλλαδικὴ δημοσίᾳ ἀνωτάτη ἐκπαίδευση ἐσονόμαρε ὡς ζηλώτυπη ἀλώπηξ κάτω ἀπὸ κληματαριά. Στὰ χέρια μου ἔπεσε τὸ βιβλίον Ῥωμηοσύνη τοῦ Ῥωμανίδου ποῦ περιεῖχε τὴν συνθηματικὴ ὀρθογραφία γιὰ τοὺς μυημένους: Ῥωμηοσύνη μὲ ἦτα καὶ ὄχι Ῥωμοσύνη μὲ ἰῶτα. Μὲ τὶς πρῶτες λέξεις ποῦ ἐδιάβασα ἔπεσε ἐπάνω μου κεραυνός. Ἐπείσθην ὅτι αὐτὸ τὸ βιβλίον, ὅπως τὸ Der Judenstaat (Κράτος τῶν Ἑβραίων) ποῦ ὁ Χέρτζλ εἶχε δημοσιεύσει τὸ 1896 (καὶ ἀκόμη σήμερον ἐλάχιστα γνωστὸ σὲ ἑλληνικὴ μετάφραση), θὰ ἐπανίδρυε τὸν ἑλληνισμό. Ἀπεφάσισα νὰ "παρανομίσω", τὸ ἐπαρουσίασα ἀμέσως στοὺς φοιτητὰς μου καὶ τὸ ἐδίδαξα ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον, ἂν καὶ ἦτο ἀπολύτως ἐκτὸς προγράμματος. Ἐκτοτε ἔγινα Ῥωμηὸς μὲ ἦτα!

2. "Ἐνας Ἑλληνοαμερικανὸς "Μπρούκλις" εἰσέρχεται στὴν δυτικοποιημένη ἑλλαδικὴ γενέτειρά του.

Κοινὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ Ῥωμανίδου μὲ τοὺς τρεῖς προηγουμένους ἥρωες τοῦ πλανητικοῦ ἑλληνισμοῦ (Σάβιτρι, Πάμπλο καὶ Ξενάκη) εἶναι ὅτι πρόκειται γιὰ Ἑλληνα τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ναὶ μὲν ἐγεννήθη στὸν Πειραιᾶ, στὶς 2 Μαρτίου 1927, ἀλλὰ μὲ τοὺς γονεῖς του ἐγκατεστάθη στὴν Νέα Ὑόρκη, ὅταν ἦταν μόλις 72 ἡμερῶν. Ἄλλωστε οἱ γονεῖς του -ὁ Σάββας καὶ ἡ Εὐλαμπία Ῥωμανίδου- εἶχαν φθάσει ὡς πρόσφυγες στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸ 1922 ἀπὸ τὴν Ἀραβησσὸ τῆς Καππαδοκίας, τὸ χωριὸ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Ῥώσου, γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος ἐώρταζε στὴν μνήμη τοῦ ἀγίου αὐτοῦ.

Στὴν Ἀμερικὴ, ὁ πατέρας του ὑπῆρξε ἐνεργὸ μέλος τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος στὴν πόλη τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἀνέθρεψε τὸν νεαρὸ Ἰωάννη μέσα στὴν κοινὴ ἀγάπη γιὰ Ἀμερικὴ καὶ Ἑλλάδα ὄλων τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν ποῦ ἔβλεπαν τὶς ΗΠΑ ὡς γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ὁ Ἰωάννης ἐτελείωσε τὸ Δημοτικὸ καὶ τὸ Γυμνάσιον στὴν ἀμερικανικὴ μεγαλούπολη. Στὸ Γυμνάσιον ἐπηρεάσθη ἀπὸ τὸν Ῥωμαιοκαθολικισμό ἀπὸ ἓνα καθηγητὴ του, ὁ ὁποῖος ὅμως στὴν συνέχεια ἔγινε Ὁρθόδοξος. Ὁ Ῥωμανίδης ἐγνώρισε τὴν Ὁρθοδοξίαν "made in USA", σπουδάζοντας στὴν ὀρθόδοξη ἱερατικὴ σχολὴ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στὸ Μπρούκλιν τῆς Βοστώνης (Holy Cross Greek Orthodox School of Theology) ποῦ εἶχε ἰδουθῆ τὸ 1937 στὴν Πολιτεία τῆς Κοννεκτικούτης καὶ ποῦ τὸ 1946 εἶχε μετακομίσει στὴν Βοστώνη. Τὸ τετραετὲς πανεπιστήμιόν του ὀνομάζεται Ἑλληνικὸ Κολλέγιον (Hellenic College, μὲ 82 φοιτητὰς σήμερον) καὶ τὸ μεταπτυχιακὸ τμῆμα του ποῦ δίδει μαστέρς Θεολογίας, ὀνομάζεται Holy Cross School. Ἀφοῦ ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Κολλέγιον, εἰσήχθη στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ πε-

ριφήμου Πανεπιστημίου Yale στο New Haven της Κοννεκτικούτης, όπου έσπούδασε και άπεφοίτησε στο πλαίσιο της προτεσταντικής θεολογίας. Κατόπιν αύτοϋ έπῆγε στην Ελλάδα και έλαβε τὸ διδακτορικό του στην Θεολογική Σχολή τοϋ Πανεπιστημίου Αθηνῶν, τὸ 1957.

Αλλά και στην Αθήνα δέν άπεκόμισε γνησία γνώση τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ Θεολογική Σχολή τοϋ Πανεπιστημίου Αθηνῶν εἶχε ίδρυθῆ τὸ 1837, ἐπὶ Βαυαροκρατίας, με πρότυπο τὰ γερμανικά πανεπιστήμια. Τὸ πρόγραμμα τῆς Σχολῆς εἶχε συνταχθῆ κατὰ γράμμα συμφώνως με τὶς διατάξεις και τὴν διδασκαλία τῶν γερμανικῶν πανεπιστημίων, καθολικῶν και προτεσταντικῶν, ἀντικατοπτρίζοντας τὴν νοοτροπία τῶν βασιλέων τοϋ ἑλληνικοϋ κρατιδίου με τὸ δυτικό κατεστημένο τους.

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες θεολόγοι καθηγητές εἶχαν σπουδάσει στην Δύση, και ἐσυνέχιζαν μέχρι πρόσφατα νὰ σπουδάζουν στην Δύση, σὲ καθολικά και προτεσταντικά πανεπιστήμια και ἦταν φύσει ἀδύνατον νὰ μὴν μεταφέρουν, ἔστω και ἀπὸ ἄγνοια, ἐπιστρέφοντας στην Ελλάδα, μερικές τούλάχιστων τῶν αἰρετικῶν θέσεων τῶν Εὐρωπαίων καθηγητῶν τους. Ἡ Ῥωσία ἄλλωστε πρὸ τοϋ 1917, εἶχε και αὐτὴ τὸ ἴδιο πρόβλημα και μετὰ τὴν μπολσεβικική ἐπανάσταση ἡ ὀρθόδοξη θεολογία ἐνεκλωβίσθη στὸ ἄθεο κομμουνιστικό καθεστῶς.

Ὅτι ἡ κατάσταση αὐτὴ στὸ ἑλληνικό Πανεπιστήμιο δέν εἶχε ἀκόμη οὐσιαστικά ἀλλάξει τὸ 1957, ὅταν ὁ Ῥωμανίδης ὑπεστήριξε στην Αθήνα τὴν διατριβή του, ὀκτῶ μόλις χρόνια μετὰ τὸ τέλος τοϋ ἐμφυλίου πολέμου και σὲ πλήρη ἀτμόσφαιρα ἀμερικανοκρατίας, τὸ ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος στὸν πρόλογο τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τῆς διατριβῆς του, Τὸ προπατορικό ἀμάρτημα, πὸ οἱ ἐκδόσεις Δόμος, ἐκυκλοφόρησαν τὸ 1989, ὅταν γράφει: "Ἡ παροῦσα μελέτη ἀνήκει εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν κατεβάλλοντο προσπάθειαι ἐξακριβώσεως ἐτεροδόξων ἐπιδράσεων ἐπὶ τῆς Ὁρθοδόξου θεολογίας, ἥτο δὲ ἀρκούντως αἰσθητὴ ἡ παρέκκλισις ἐκ τῆς πατερικῆς παραδόσεως. Σήμερον δυνάμεθα νὰ περιγράψωμεν τὰ πλαίσια ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐσχεδιάσθησαν και ἐπεχειρήθησαν αἱ ἐπεμβάσεις τῶν ἐτεροδόξων, πλαίσια πολιτικά και θεολογικά, διὰ τὴν κατάργησιν τῆς Ῥωμαιοσύνης και τὴν δυτικοποίησιν τῆς Ὁρθοδοξίας"(σ. ιε').

3. Ἐμφάνιση τοϋ ἠρωϊκοῦ στοιχείου στὸν Ῥωμανίδη.

Φαίνεται πὸς τὰ προκαταρκτικά στοιχεῖα γιὰ τὴν ἐμφάνιση τοϋ Ἕλληνοῦ ἠρωος πὸς ἐχαρακτήριζαν και τὸν Ῥωμανίδη, εἶναι:

- α. Ἡ εὐκατάστατη κοινωνική θέση,
- β. Ὁ πανελληνισμός.

γ. Ο άντικονφορμισμός.

δ. Ένας χαρακτήρας δύσκολος, βροντερός, γεμάτο πάθος που συννέφιαζε σαν τον Όλυμπο στα πρόθυρα καταιγίδος.

ε. Μία εμφάνιση της ιδιωτικής του ζωής, διαφορετική.

Ο Ρωμανίδης ήταν διαζευγμένος ιερέυς, έκυκλοφόρει δέ στον δρόμο χωρίς ράσο. Τα τελευταία χρόνια στην Αθήνα όταν τον προσκαλοῦσα, έρχόταν συνοδευόμενος από την Γαλλοβελγίδα "γραμματέα" του, Rejeane de Weulf. (Η διαζευγμένη σύζυγος του Ρωμανίδη είναι Έλληνοαμερικανίδα και ονομάζεται Βαΐα. Έχουν δύο κόρες. Η μία ζή στις ΗΠΑ με την μητέρα της Βαΐα. Η άλλη, που ονομάζεται Εύλαμπία, διαμένει στην Ελλάδα). Έπικοινωνοῦσε συστηματικά μέσω υπολογιστοῦ σε μία εποχή που στην Ελλάδα ο υπολογιστής ήταν ελάχιστα διαδεδομένος. Οί παπάδες στην Ελλάδα έχουν όλοι, λίγο πολύ, τὸ ἴδιο παρουσιαστικό, ἐνῶ ὁ Ρωμανίδης ήταν διαφορετικός, ὅπως ὁ Ρουσσώ που περιεφέρετο ντυμένος ὡς Ἀρμένιος.

Στην Ελλάδα, τὸ 1975, τὴν ἐποχὴ που ἐνεφανίσθη τὸ ἔργο τοῦ αἰῶνος, τὸ βιβλίο του Ρωμηοσύνη, ὄχι μόνον ελάχιστα τὸ ἐπρόσεξαν ἀλλὰ τὸ μόνο που ἐνδιέφερε τότε τὸν Ἕλληνα τοῦ κατεστημένου ἦταν ἐὰν ὁ Ρωμανίδης ὑπῆρξε ἢ ὄχι χουντικός! Ἀκόμα καὶ φίλοι του σαν τὸν π. Γ. Μεταλληνό, ἐθεώρησαν πρέπον νὰ ἀποδείξουν ὅτι δὲν ἦταν χουντικός ἀλλὰ δημοκράτης! Στὸ βιβλίο που ἀφιέρωσε στὸν "προφήτη τῆς Ρωμηοσύνης" ὅπως ἀποκαλεῖ ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός τὸν Ρωμανίδη, ὁ ἀγαπητὸς "παπα Γιώργης" καταναλώνει πολῦτιμο χῶρο γιὰ νὰ ἀποδείξει ὅτι ὁ Ρωμανίδης ἦταν πολιτικὰ ἓνας κονφορμιστὴς ἀστός. Γράφει: "Ὁ πατέρας τοῦ καθ. Ρωμανίδη ἦταν ἐνεργὸ μέλος τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος στὴν πόλη τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ ἀνέθρεψε ἀνάλογα τὸ γιό του...Μὲ τὴν πτώση τῶν συνταγματαρχῶν...κηρύχθηκαν ἐκλογές. Ἀντιχουντικοὶ [;] βασιλικοὶ πλησίασαν τὸν π. Ρωμανίδη ζητώντας του νὰ γίνεῖ ὑποψήφιος τοῦ κόμματος τους, τὴν Ἐθνικὴ Παράταξη. Μὴ ὄντας βασιλικὸς ὁ π. Ρωμανίδης, ἀλλὰ δημοκράτης [λὲς καὶ δὲν γίνεται νὰ εἶσαι βασιλικὸς καὶ συνάμα δημοκράτης], ἀρνήθηκε... Παρ'ὄλα αὐτὰ ὁ π. Ρωμανίδης εἶδε τὸ ὄνομά του νὰ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων τοῦ παραπάνω κόμματος στὶς ἐφημερίδες... Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ κατέλθει ὡς ὑποψήφιος, ἀφοῦ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τὸν διαβεβαίωσε ὅτι παραμένει σοσιαλιστὴς καὶ δὲν εἶχε ποτὲ μεταβάλει τὴν πολιτικὴ ἰδεολογία του, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ που αὐτὸς ἦταν συνάδελφος τοῦ Γεωργίου Παπανδρέου [τοῦ πρεσβυτέρου]" (Γ.Δ. Μεταλληνός, Πρωτοπρεσβύτερος Ἰωάννης Σ. Ρωμανίδης. Ὁ προφήτης τῆς Ρωμηοσύνης, Ἀθήνα, Ἐκδόσεις Ἀρμός, 2003, σ. 27).

Τὰ πράγματα ὅμως ἦσαν τελείως διαφορετικά, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀντικονφορμιστοῦ Ῥωμανίδη. Στὶς 12 Ἰουνίου 1968, ἐπὶ χούντας, ἐξελέγη τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ ἄρχισε νὰ διδάσκη στὴν ἔδρα αὐτὴ ἀπὸ τὸ 1970. Ἐὰν δὲν ξεκίνησε τὴν διδασκαλία του ἀπὸ τὸ 1968 αὐτὸ ὀφείλεται στὸν συνήθη γραικυλισμὸ τοῦ κατεστημένου τῆς ἐλλαδικῆς κοινωνίας ποὺ κατηγορεῖ συστηματικὰ τὸν ἀντίπαλο ὑποψήφιο γιὰ ἰδεολογικὴ τοποθέτηση μὴ ἀρεστὴ στὴν κυβέρνηση ποὺ εὕρσκεται ἐκείνη τὴν στιγμὴ στὴν ἐξουσία, κάτι ἄγνωστο στὰ δυτικὰ πανεπιστήμια. Διότι ἡ γνώμη δὲν διώκεται παρὰ μόνον ἡ δράση. "Ἔτσι, ἂν καὶ ἐγὼ ἐξεδιώχθην δικαίως ἀπὸ τὸ γαλλικὸ πανεπιστήμιο γιὰ τὴν δράση μου ὡς μαοῖστοῦ τὸ 1968, δὲν εἶχα κανένα πρόβλημα νὰ διορισθῶ τὸ 1970 στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀττάβας, ἐφ'ὅσον, ἂν καὶ παρέμενα μαοῖστής, εἶχα παύσει νὰ δρῶ ὡς ἐπαναστάτης. (Ἐπίσης, ἄλλο νὰ ὑποστηρίξῃς τὴν 17N καὶ ἄλλο νὰ τὴν συνδράμῃς στὶς ἐπιχειρήσεις της). Ὁ Ῥωμανίδης λοιπὸν ἐκατηγορήθει ἀπὸ συνάδελφο τὸ 1968 ὅτι ἦταν κομμουνιστής. (Τὴν ἴδια στιγμὴ εἶχε κατηγορηθῆ γιὰ κομμουνιστής ἀπὸ συνάδελφο, ὁ θεωρητικὸς τοῦ ἐλληνικοῦ ἐθνικισμοῦ καθηγητὴς Δημήτρης Βεζανῆς, 1904-1968). Γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ψεύδους προσεκόμισε μία δημοσιευμένη διάλεξή του ποὺ εἶχε κάμει στὴν Βοστώνη, στὶς 9 Ἀπριλίου 1964, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀμερικανοῦ γεροσιαστοῦ τῆς Μασσαχουσέττης Soltonstall.

Μὲ τὴν μεταπολίτευση, ἡ νοοτροπία τῶν "συναδέλφων" δὲν εἶχε ἀλλάξει. Αὐτὴν τὴν φορὰ τὸν ἐκατηγόρησαν γιὰ χουντικό. Φυσικά, ὁ Ῥωμανίδης ὡς μοναρχικὸς αὐτοκρατορικὸς, δὲν ἦταν οὔτε δημοκράτης, οὔτε χουντικός, οὔτε ὑπὲρ τῆς συνταγματικῆς βασιλείας οὔτε τῆς ρεπούμπλικας καὶ δὲν εἶχε οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τοὺς νεωρθοδόξους "δημοκράτες καὶ σοσιαλιστές", τοὺς ἀποκαλουμένους "χριστιανοσοσιαλιστές" τοῦ μεταπολιτευτικοῦ κατεστημένου ("χριστιανοσοσιαλιστές γιὰ νὰ μὴν μᾶς ποῦν φασίστες" ἐλέγετο, ποὺ εἶχαν δῆθεν κάμει "ἀντιδικτατορικὸ ἀγῶνα"). Ὡς γνήσιος Ὀρθόδοξος δὲν εἶχε τίποτα τὸ "νέο" ἀλλὰ μόνον τὸ συντηρητικὸ καὶ τὸ ἐπαναστατικὸ. Ἦταν ὑπὲρ τοῦ βυζαντινοῦ προτύπου διακυβερνήσεως, σφόδρα ἀντιδυτικὸς ἀντιφράγκος, ἀντιοικουμενιστὴς ἀντιπαπικός, συνάμα ὅμως καὶ ὑποστηρικτὴς τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀπολωλὼς καὶ παραστρατημένο πρόβατο τοῦ πλανητικοῦ ἐλληνισμοῦ. Δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ προτιμᾷ τοὺς ἀστοὺς τοῦ Κολωνακίου τῆς μεταπολιτεύσεως ἀπὸ τοὺς συνταγματάρχες τῶν λαϊκῶν συνοικιῶν τῆς Ἀθήνας. Καὶ πάλι, γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν φίλο του, ὁ π. Μεταλληνὸς ἐθεώρησε ὅτι ἔπρεπε νὰ γράψῃ ὅτι "ἡ προσπάθεια τοῦ π. Σπιτέρη [καπουτσίνος

κληρικός καθηγητής Ἰωάννης Σπιτέρης] νὰ δημιουργήσει τὴν ἐντύπωση ὅτι ὁ π. Ῥωμανίδης ἔχει ἀντιδυτικὰ αἰσθήματα εἶναι ἀποκύημα καθαρᾶς φανασίας”(σ.27).

Στὶς 24 Νοεμβρίου 1977, Τὰ Νέα ἔγραφαν: “Ὁ Ῥωμανίδης στὶς ἐκλογές τῆς περασμένης Κυριακῆς ἔλαβε σὰν ὑποψήφιος τῆς Ἐθνικῆς Παρατάξεως 1.298 σταυρούς” καὶ προσέθετε ὅτι εἶχε κυκλοφορήσει κατὰ τὴν προεκλογικὴ του ἐκστρατεία προκήρυξη ποὺ ἐκάλει τὸν λαὸ νὰ τὸν ὑπερψηφίσει μὲ σκοπὸ “νὰ παύσει ἡ ἐκμετάλλευση ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν καὶ συνοδοιπόρων τοῦ ὀνόματος Ῥωμῖός [μὲ ἰῶτα], ποὺ σημαίνει [μὲ ἦτα] ὀρθόδοξος χριστιανὸς καὶ ὄχι ἄθεος ξενοκίνητος κομμουνιστής”.

Τὴν προηγούμενη ἡμέρα, ἡ Ἐλευθεροτυπία τῆς 23 Νοεμβρίου 1977, ἔγραφε πὼς “τὸ Περιφερειακὸ Συμβούλιο τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Διδακτικοῦ Προσωπικοῦ καὶ τὸ Κ.Σ. τῆς Φοιτητικῆς Ἐνωσης Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ζήτησαν νὰ κινηθεῖ ἡ διαδικασία γιὰ τὴν πειθαρχικὴ δίωξη” τοῦ Ῥωμανίδη, ἐπειδὴ ὡς “συγκλητικὸς τοῦ Ἀριστοτελείου πῆρε μέρος στὶς ἐκλογές σὰν ὑποψήφιος τῆς Ἐθνικῆς Παρατάξεως...τῶν χουντοβασιλικῶν. “Τὰ δύο Συμβούλια μὲ κοινὴ ἀνακοίνωσή τους, ἀφοῦ στιγματίζουν τὴ στάση τοῦ Ἰ. Ῥωμανίδη, διακηρύσσουν ὅτι “δὲν εἶναι διατεθειμένοι νὰ δεχθοῦν τὴν προσβολὴ ποὺ τοὺς ἔγινε”. Παράλληλα, φοιτητὲς τῆς Θεολογικῆς, ὅπου διδάσκει ὁ Ῥωμανίδης, ζήτησαν νὰ πάρει θέση ἡ Ἐκκλησία ἐπειδὴ ὁ ὑποψήφιος τῆς Ε.Π. εἶναι καὶ ἱερωμένος”.

Ἀναμφιβόλως, ἡ εἴσοδος στὴν Βουλὴ, κατόπιν τῶν ἐθνικῶν ἐκλογῶν τῆς 16ης Σεπτεμβρίου 2007, δέκα ἀντιπροσώπων τοῦ Λαϊκοῦ Ὀρθοδόξου Συναγερμοῦ (ΛΑΟΣ), ἔβαλε τέρμα στὴν μακρόχρονη περίοδο 1974-2007, μεταπολιτευτικοῦ φανατισμοῦ, θῦμα τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε ὁ Ῥωμανίδης.

Ὁ Ῥωμανίδης εἶχε χειροτονηθῆ τὸ 1951 στὴν Ἀμερικὴ, ἐνῶ ἀκόμη ἐσπούδαζε στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Yale καὶ παρὰ τὸ διαζύγιό του δὲν εἶχε ἀποσηματισθῆ. Ἀπὸ τὸ 1951 ἕως τὸ 1954 εἶχε ὑπηρετήσει ὡς κληρικός στὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Τριάδος στὸ Waterbury τῆς Κοννεκτικούτης. Ἡ ἐπιρροὴ ποὺ ἐδέχθη ἀπὸ τοὺς Ῥώσους ὀρθοδόξους τῆς ἀντικομμουνιστικῆς Διασπορᾶς ὑπῆρξε σημαντικὴ. Εἶχε σπουδάσει στὸ Ῥωσικὸ Σεμινάριο τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου τῆς Νέας Ὠρκῆς καὶ στὸ ἐπίσης Ῥωσικὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ Ἁγίου Σεργίου στὸ Παρίσι καὶ στὸ Μόναχο τῆς Γερμανίας. Ὑπῆρξε φοιτητὴς τοῦ Ῥώσου θεολόγου π. Φλωρόφσκυ (Georges Vasilievich Florovsky, 1893-1979) στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Harvard, λόγῳ τοῦ θαυμασμοῦ ποὺ τοῦ ἔτρεφε, παρ’ ὅ,τι ὁ Ῥωμανίδης ἦταν ἤδη διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τέλος μεγάλη ἐπιρροὴ εἶχε ἐπάνω του τὸ γαλλικὸ βιβλίον τοῦ Ῥώσου θεολόγου Βλαδιμήρου Λόσσκυ (Vladimir

Lossky, 1903-1958), έγκατεστημένου στο Παρίσι, Essai sur la theologie mystique de l'Eglise d'Orient (Παρίσι, 1944).

4. Ὁ Ῥωμανίδης διώκεται.

Τὸ ἡρωϊκὸ στοιχεῖο στὸν Ῥωμανίδη εἶναι ἐμφανὲς ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ζοῦσε ἕναν βίο διὰ Χριστὸν σαλοῦ, εἰργάσθη μόνος καὶ ἀπομονωμένος στὴν Ἑλλάδα ὡς ξένος γιὰ τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία, μὲ ἐλαχίστους ὀπαδοὺς καὶ μόνον μετὰ τὸν θάνατό του τὴν 1η Νοεμβρίου 2001, στὴν Ἀθήνα, ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι ὑπάρχει ἡ προρωμανιδικὴ καὶ ἡ μεταρωμανιδικὴ Ἑλλάς. Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι ἐνῶ ἕνα χρόνο πρὸ τοῦ θανάτου του, στὶς 21 Ἰουνίου 2000, ἡ πλατεῖα Συντάγματος ἐσειέτο ἀπὸ τὶς κραυγὲς τῆς γιγαντιαίας λαοσυνάξεως τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐνώπιον τοῦ πλήθους, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς εἶχε κατηγορηθῆ γιὰ συμπάθεια πρὸς τὸ καθεστῶς τῆς 21ης Ἀπριλίου, ἐσήκωνε τὸ λάβαρο τοῦ 1821, ὁ μόνος πραγματικὸς ἐπαναστάτης τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὄχι ψευδοπροφήτης, ὁ ἀποκαλούμενος προφήτης τῆς Ῥωμηοσύνης, ἦταν ἀπὼν καὶ ἀγνοημένος. Τί καταπληκτικὸ μάθημα μᾶς δίδει ἡ Ἱστορία γιὰ τὸν ρόλο τῶν δύο αὐτῶν ἀνδρῶν, τοῦ βεβαρυμένου μὲ ἐπισήμους τίτλους, πλούσια ἐνδύματα καὶ χρυσαφικὰ κοσμήματα τοῦ λαοπροβλήτου ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χριστοδούλου καὶ τοῦ ἀσήμου ἱερέως Ῥωμανίδη. Ἡ Ἱστορία ἔχει ἤδη κρίνει ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο ἔχει ἀναβιβάσει στὸν κολοφῶνα τῶν ἡρώων.

Παρὰ τὴν ἔλλειψη ἐπισήμων σημαντικῶν θέσεων στὴν ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ῥωμανίδης διώκεται, διότι τὸν φθονοῦν καὶ τὸν φοβοῦνται. Μὲ τεραστίαν γνῶση καὶ πεῖρα τῆς παγκοσμίας σοφίας, τοποθετεῖται ὑπὲρ τοῦ συνεχοῦς διαλόγου μεταξὺ τῶν θρησκευτῶν, ἀλλὰ ἀντιτίθεται μὲ πεῖσμα στὴν μασονία, τὸν παπισμὸ, τὸν οἰκουμενισμὸ, τὸν νεωτερισμὸ, τὸν ῥασιοναλισμὸ, τὸν δυτικισμὸ, τὸν ἐθνικισμὸ, τὸν ἀντισημιτισμὸ, τὸν ἀντιτουρκισμὸ, τὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν μοναχισμὸ μὲ μία καταπληκτικὴ διορατικότητά που οὐδεὶς ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐδεὶς καθηγητὴς Πανεπιστημίου κατέχει. Μετὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς διδακτορικῆς του διατριβῆς περὶ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, τὸ 1957, στὴν Ἀθήνα, ἐπέστρεψε στὶς ΗΠΑ, ἀλλὰ ὁ τότε ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Μιχαήλ, ὑπὸ τὶς πιέσεις Ἑλλήνων καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν που θεωροῦν τὸν Ῥωμανίδη ἐχθρὸ τῶν αἰρετικῶν τους παπικῶν καὶ προτεσταντικῶν τοποθετήσεων, ἠρνήθη νὰ τὸν διορίσῃ σὲ ἐνορία ἢ στὴν θεολογικὴ σχολὴ τῆς Βοστώνης. Δηλαδή, μὲ ντοκτορά, οὔτε ἐφημέριος δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ! Χωρὶς δουλειά, ἐνεγράφη στὸ τμήμα μεταπτυχιακῶν

σπουδών της θεολογικής σχολής του Harvard, για να παρακολουθήσει την διδασκαλία του Φλωρόφσκυ.

Ο νέος αρχιεπίσκοπος Αμερικής Ίάκωβος άπεφάσισε να τον διορίσει καθηγητή στην ιερατική σχολή της Βοστώνης, Holy Cross και έφημέριο του Hampshire, τὸ 1958 καὶ τὸ 1959-1965 στην έκκλησία του Ἁγίου Ἀθανασίου του Arlington της Κοννεκτικούτης. Ἄλλα άντελαμβάνετο ὅτι ἡ Ἐκκλησία της Βορείου Ἀμερικής, ὅπως καὶ αὐτή της Ἑλλάδος κατετρῶγετο ἀπὸ τις αἱρέσεις του δυτικισμού καὶ πῶς έπαγγελματικό μέλλον δέν ὑπῆρχε γι αὐτόν. Ἔτσι, άπεφάσισε να έπιστρέψει στις σπουδές καὶ να προετοιμάσει στὸ Harvard δεύτερη διατριβή με σκοπὸ να διορισθῆ σε άμερικανικό πανεπιστήμιο. Δηλαδή, εἶχε καταλάβει, κάπως άργά, αὐτὸ πὸ ἀνακαλύπτουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες του έξωτερικοῦ, ὅτι εἶναι μοιραῖο λάθος να θέλουν να έγκατασταθοῦν έπαγγελματικά στην Ἑλλάδα της πνευματικῆς φτώχειας, του ρουσφετιοῦ καὶ του άδυσωπήτου άνταγωνισμοῦ τῶν μετριοτήτων.

Τὸ 1965, παρητήθη ἀπὸ την διδασκαλία του στὸ Holy Cross, διαμαρτυρόμενος γιὰ την ἀπομάκρυνση ἀπὸ την Σχολή του κορυφαίου θεολόγου π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, ἀπὸ τὸν αρχιεπίσκοπο Ἂάκωβο. Πράγματι, ὁ Ἂάκωβος, ὅπως καὶ ὁ μητροπολίτης Καναδᾶ Σωτήριος, ακολουθώντας τὸν εὔσεβισμό της Ζωῆς, εἶχαν έπιβάλει καὶ συνεχίζουν καὶ σήμερα να έπιβάλουν στις βορειοαμερικανικές λειτουργίες, εκτός ἀπὸ τὸ άρμόνιο καὶ τις δυτικοῦ τύπου χορωδίες, τὸ γονάτισμα τις Κυριακές στὰ δυτικά στασίδια. Πρόκειται γιὰ ὑψίστη ὕβρις πρὸς την ἀναστάσιμη εκείνη ἡμέρα κατὰ την ὁποία ὁ Ὁρθόδοξος πρέπει να παραμένει ὄρθιος. Ὁ π. Φλωρόφσκυ εἶχε έκφράσει την αντίθεσή του στὰ αἱρετικά αὐτὰ μιάσματα, μέσα στην τάξη, καὶ έξεδιώχθη. Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ Ῥωμανίδης παρέμεινε ἀπλῶς έφημέριος, ἀπὸ τὸ 1965 ἔως τὸν διορισμό του στην Ἑλλάδα τὸ 1968, στην έκκλησία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, στὸ Haverhill της Μασσαχουσέττης, διότι δέν ὠλοκλήρωσε ποτὲ τὸ άμερικανικό ντοκτορά του.

Μετὰ τὸν κατατρεγμό πὸ ὑπέστη τὸ 1975, παρέμεινε μὲν καθηγητῆς στὸ Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης μέχρι τὸ 1984, ἀλλὰ τελικὰ εκείνη την χρονιά, σε ἡλικία 57 ἐτῶν, παρητήθη "γιὰ προσωπικούς λόγους", με πλήρη σύνταξη, ἀλλὰ χωρὶς να του άπονεμηθῆ ὁ τίτλος του ὁμοτίμου.

5. Ἡ λατινική διεύρυνση του βυζαντινωθωμανικοῦ φαναριωτισμοῦ.

Προτοῦ διαβάσω την Ῥωμηοσύνη τὸ 1976, ὡς αὐτοκρατορικός έπίστευα άποκλειστικά στὸν βυζαντινωθωμανικό οἰκουμενισμό τῶν Φα-

ναριωτῶν πού ἤθελα νὰ ἀναγεννήσω ὑπὸ μορφήν ἑλληνοτουρκικῆς συνομοσπονδίας. Διαβάζοντας ὅμως τὸ βιβλίο τοῦ συγγραφέως μὲ τὸ σημαδιακὸ ὄνομα Ῥωμανίδης, ἀνεκάλυψα ἔκπληκτος ὅτι αὐτὸς ὁ ἑλληνικὸς οἰκουμενισμὸς ἐξηπλοῦτο καὶ πρὸς Δυσμάς, συμπεριλαμβάνοντας ὅλην τὴν δυτικὴ λατινικὴ Εὐρώπη ἢ ὁποῖα ἐστέναζε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Καρλομάγνου, ὄχι ὑπὸ λατινικὴ ἀλλὰ ὑπὸ φραγκικὴ κατοχὴ! Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση τοῦ 1789, ἔλεγε ὁ Ῥωμανίδης, ἦταν ἡ ἐξέγερση τοῦ ὑποδούλου ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Καρλομάγνου ῥωμαιολατινικοῦ (γαλλορωμαϊκοῦ) λαοῦ κατὰ τῆς γερμανοφραγκικῆς ἀριστοκρατίας. Ἐπρόκειτο γιὰ μεγαλοφυῆ ἱστορικὴ διαίσθηση. Ἔκτοτε ἔπαψα νὰ δηλώνω ἀντιευρωπαϊὸς καὶ ἀπήτησα τὴν ἐπάνοδο ὀλοκλήρου τῆς Εὐρώπης στὸν ἑλληνισμό. Τέτοιου εἴδους ἐνοράσεις ἔχουν μόνον οἱ ἥρωες. Ἡ Ἀλβανία μὲ τὴν βυζαντινὴ πολεμικὴ ἐρυθρὰ δικέφαλη ἐθνικὴ της σημαία, πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν κατάρρευση τοῦ ἐκεῖ κομμουνισμοῦ καὶ τὴν ἀθρόα μετὰ τὸ 1989 ἀλβανικὴ μετανάστευση στὴν Ἑλλάδα, ἔπαιζε λοιπὸν τὸν ρόλο τοῦ κρίκου, τοῦ λαιμοῦ, μεταξὺ τῶν δύο κεφαλῶν (μικρασιατικοῦ καὶ δυτικοευρωπαϊκοῦ) τοῦ ἀετοῦ. Διαίσθηση θεϊκὴ πού ἐξευτέλιζε τὶς περισπούδαστες ἀναλύσεις τοῦ ἑλληνικοῦ καθηγητικοῦ πανεπιστημιακοῦ κατεστημένου. Ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες καὶ ὅπως ὁ ποιητὴς Περικλῆς Γιαννόπουλος, ὁ Ῥωμανίδης ἐξεφράζετο μὲ πάθος, χρησιμοποιοῦντας ποιητικὸ καὶ αἰχμηρὸ λόγο. Ὑπῆρξε ὁ πρῶτος, πολὺ πρὶν ἀπὸ ἐμένα πού ἄφοβα ἀπεκάλει τὸ σημερινὸ ἀθηναϊκὸ κράτος, κρατίδιο καὶ Ἑλλαδίτσα, καὶ τοὺς κατοίκους του Γραικύλους, ἐκφράσεις ποὺ ὅσο πολὺ ἐνοχλοῦν ἀκόμη καὶ τὸ Τρίτο Μάτι. Συγκεκριμένα, ἔγραφε τὸ παρακάτω μανιφέστο: "Ὁ Γραικύλος τὸν ἡγέτη κάμνει μόνον ἐντὸς τῆς Ἑλλαδίτσας του...Ὁ Γραικύλος κάμνει τὸ λεοντάρη εἰς τοὺς Ῥωμηοὺς μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ξένων, ἀλλὰ εἶναι φρόνιμον ποντικάκι εἰς τοὺς ξένους...Ἐξ ἀπόψεως Ῥωμηοσύνης οἱ Γραικύλοι εἶναι ὅλοι προδόται...Ὁ Ῥωμηὸς γνωρίζει ὅτι ἡ Ῥωμηοσύνη του κατέχει τὴν ἀλήθειαν καὶ εἶναι ἡ ὑψίστη μορφή τῶν πολιτισμῶν... Τὸ δοκίμιον τοῦτο δὲν προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ τίποτε. Ἡ Ῥωμηοσύνη δὲν ἀποδεικνύεται. Περιγράφεται. Δὲν χρειάζεται ἀπολογητὰς. Εἶναι ἀπλῶς αὐτὸ πού εἶναι. Τὸ δέχεται κανεὶς ἢ τὸ ἀπορρίπτει...Μὲ τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἑλλαδίτσας τῶν ἑλλαδιτιστῶν οἱ Ῥωμηοὶ ἐξετοπίσθησαν ἀπὸ τὴν ἡγεσίαν καὶ ἀνέλαβον αὐτὴν οἱ Γραικύλοι τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ ἴδρυσαν τὸν Νεογραικισμόν"(Ῥωμηοσύνη, σ.11-14).

Γιὰ νὰ δώσῃ παραστατικὰ τὴν θέση πού ἡ Ἀλβανία κατέχει ὡς λαιμὸ μεταξὺ τῶν δύο κεφαλῶν τοῦ ἀετοῦ τῆς Ῥωμηοσύνης, τῆς Τουρκίας στὴν Ἀνατολή καὶ τῆς Εὐρώπης στὴν Δύση, διηγεῖται τὸ ἐξῆς περιστατικὸ ὅταν,

μόλις 24 ἐτῶν, ξεκινούσε στο Waterbury τῆς Κοννεκτικούτης τὸ λειτουργημα τοῦ ἑφημερίου, μὴ ἔχοντας ἀκόμη ταξιδεύση στὴν Ἑλλάδα. Στους ἐμπνευσμένους ἢ γνώση ἀποκαλύπτεται ὄχι μέσω ἐμπειρίας ἀλλὰ ὡς ἀστραπή. Λέγει λοιπὸν ὁ Ῥωμανίδης: στο τηλεφῶνο μοῦ εἶπαν νὰ πάω σὲ σπίτι Ἑλληνας ἀσθενοῦς νὰ διαβάσω εὐχή. Κατὰ λάθος, κτυπῶ θύρα γειτονικῆς οἰκίας. Ἐμφανίζεται κάποιος ποὺ μοῦ λέγει ἐλληνικά ὅτι δὲν εἶναι ὁ Παπαστεφάνου ποὺ ἔψαχνα ἀλλὰ ὁ Παπακώστας. Βγαίνει καὶ ὁ ἀδελφός του ποὺ ἦταν γνωστὸς ὡς ἀρχηγὸς τῶν Ἀλβανῶν τῆς πόλεως. Τὰ δύο ἀδέλφια ἦσαν δίγλωσσοι μὲ ῥωμαϊκὸ ὄνομα. Ἀφοῦ εἶχε ἐπικρατήσει ὡς γνώμων τῆς ἐθνικότητος ἢ γλῶσσα, ὁ ἓνας ἀδελφὸς ἦταν Ἑλληνας καὶ ὁ ἄλλος Ἀλβανός, ἐνῶ καὶ οἱ δύο τους ἦσαν Ῥωμηοί.

Ἀπὸ τὴν ἱστορία αὐτὴ ὁ Ῥωμανίδης ἔβγαλε τὰ παρακάτω δύο συμπεράσματα:

α. Ὅτι ὁ συνδετικὸς κρῖκος μεταξὺ Ἑλλήνων-Ῥωμηῶν, Ἀρβανιτῶν-Ἀλβανῶν καὶ Βλάχων-Ῥουμάνων εἶναι πῶς ὅλοι τους εἶναι Ῥωμαῖοι.

β. Ὅτι ἡ αὐτοκρατορία τῆς Ῥώμης-Ῥωμανίας εἶχε ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της δύο ἐπίσημες γλῶσσες, τὴν λατινικὴ καὶ τὴν ἐλληνικὴ. "Εἶναι μεγάλης σημασίας τὸ γεγονός ὅτι τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ ἓνα ἰῶτα, τὸ "ῥωμαϊκά", σημαίνει λατινικά καὶ μὲ δύο ἰῶτα, τὸ "ῥωμαϊκά", σημαίνει ἐλληνικά, δηλοῦν οὕτω τὰς δύο γλώσσας τῶν Ῥωμαίων. Πρὶν ἀκόμη μεταφερθῆ ἢ πόλις τῆς Ῥώμης ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, εἶχε ἤδη ὑποχωρήσει ἢ ῥωμαϊκὴ καὶ ἐπεκράτησε ὡς πρώτη γλῶσσα ἢ ἐλληνικὴ"(σ. 25-26). Ὡς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἀνωτέρω διαβάζουμε στο κατὰ Ἰωάννην εὐαγγέλιον, ὅτι ἡ ἐπιγραφή ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, εἶχε τίτλο "γεγραμμένον ἐβραϊστί, ἐλληνιστί, ῥωμαϊστί" (Ἰωάννην, ιθ' 20).

6. Τὸ νεοελληνικὸ ἔθνος πρέπει νὰ καταργηθῆ διότι εἶναι δυτικὸ ἔκτρωμα.

Ξεκινώντας ἀπὸ τὴν διαπίστωση ὅτι "οἱ Ῥωμαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ ἦσαν περισσότερον Ἑλληνες ἀπὸ τοὺς Νεογραικοὺς"(σ.39), καὶ συμφωνώντας μὲ τοὺς δυτικίζοντες σημερινοὺς Ἑλληνες ἱστορικοὺς, ὅπως ὁ Νίκος Σβορώνος, ὅτι τὸ νεοελληνικὸ ἔθνος εἶναι καινούργιο καὶ δὲν ἔχει σχέση μὲ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες, ὁ Ῥωμανίδης καταλήγει στο συμπέρασμα ὅτι οἱ Νεοέλληνες εἶναι νόθοι ποὺ σφετερίζονται τὴν ιδιότητα τοῦ Ἑλληνοῦ καὶ τὴν περιγελοῦν. Τὸ ἐθνοκράτος τοῦ 1821 δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ ἰδρυθῆ καὶ ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περισωθῆ ὁ ἐλληνισμὸς εἶναι νὰ καταργηθῆ. Ἡ σωστὴ κατανόηση τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι τὸ βασικὸ ὄπλο γιὰ μίαν τέτοια ἐπανίδρυση.

Ἡ πρόταση αὐτὴ τοῦ π. Ῥωμανίδη εἶναι τόσο ἀκραία καὶ ἐπαναστατικὴ ὥστε ἐλάχιστοι τὴν ἐκατάλαβαν πλήρως καὶ τὴν ὑποστήριξαν. Μόνον τὸ τμῆμα αὐτῆς τῆς προτάσεως ποὺ ἀφορᾷ τὴν ἐπάνοδο στὴν θρησκευτικὴ ὀρθοδοξία κατενοήθη, ἀλλὰ ἀποσπασμένο ἀπὸ τὴν πολιτικὴ θεώρηση τῆς ὁποίας εἶναι μέρος. Ὁ Ῥωμανίδης εἶναι γιὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ ἀντίστοιχο τοῦ Χομεϊνὶ γιὰ τὸ Ἰράν, αὐτὸ δηλαδὴ ποὺ ἀπέτυχε παταγωδῶς νὰ ἐνσαρκώσῃ ὁ Χριστόδουλος, ἐπειδὴ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἦταν μέρος τοῦ συστήματος τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους τοῦ ὁποίου ὑπεστήριζε τὸν βενιζελικὸ ἐθνικισμό.

7. Γιατὶ τὸ νεοελληνικὸ κράτος εἶναι ἓνα πολιτικὸ ἔκτρωμα.

Τὸ ὅτι ἡ πρόταση τοῦ Ῥωμανίδη εἶναι πρωτίστως πολιτικὴ καὶ ὄχι θρησκευτικὴ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἔντονα πολιτικὸ τοῦ ἔργο Ῥωμηοσύνη, καὶ τὸ ἕτερο βασικὸ τοῦ βιβλίου, Τὸ Προπατορικὸ Ἀμάρτημα ποὺ εἶναι ἡ θεολογικὴ του διδακτορικὴ διατριβή, περιέχει ἓναν ἐκτενέστατο πολιτικὸ πρόλογο 22 σελίδων ποὺ προσετέθη τὸ 1989, στὴν Β΄ ἔκδοση.

Στὸν ἔντονα συνωμοσιολογικὸ αὐτὸν πρόλογο, ἡ ἀρχὴ τῆς δυτικῆς συνωμοσίας γιὰ τὴν διάλυση τῆς Ῥωμαιοσύνης καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπικεντρώνεται στὴν δράση τοῦ Ναπολέοντος καὶ στὸν καθοριστικὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξαν δύο Ἕλληνες ἄνδρες, ὁ Ῥήγας Βελεστινλῆς καὶ ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς. Θέτει τὶς βάσεις τῆς συνωμοσίας ὡς ἐξῆς: “Ὅτε ἐγράφετο ἡ παροῦσα μελέτη, δὲν ἦτο εἰσέτι αἰσθητὸν ὅτι εἰς ξένα κέντρα ἀποφάσεων ἐσχεδιάσθη οὐχὶ μόνον ἡ κατάργησις τῆς Ῥωμαιοσύνης ἀλλὰ καὶ ἡ ἀλλοίωσις τῆς Ὀρθοδοξίας κατὰ τὰ πρότυπα τῶν Δυτικῶν. Σήμερον παραδόξως ἡ ἔρευνα ὀδηγεῖ εἰς τὸν Ναπολέοντα καὶ τὸ ἐπιτελεῖον αὐτοῦ ὡς ἀρχιτέκτονας τῶν ἐνεργηθέντων. Οὗτος εἶχε εἰς τὸ ἐπιτελεῖον του μεταξὺ ἄλλων τὸν Ῥήγαν Βελεστινλῆν καὶ τὸν Ἀδαμάντιον Κοραῆν” (Τὸ Προπατορικὸ Ἀμάρτημα, Ἀθήνα, Δόμος, Β΄ ἔκδ., 1989, σ. ιε’).

Γιὰ τὸν Ῥήγα λέγει ὅτι ἤθελε νὰ ιδρύσῃ μία Ῥωμανία μὲ πρωτεύουσα τὴν Κωνσταντινούπολη, συμπεριλαμβάνοντας ὀρθοδόξους καὶ μουσουλμάνους, ἀλλὰ κατ’ ἐντολὴν τοῦ Ναπολέοντος ὁ Κοραῆς ἠργάσθη γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῶν σχεδίων τοῦ Ῥήγα. “Ἔτσι, στὸ ψήφισμα τῆς Γ΄ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τῆς Τροιζῆνος τοῦ 1827, ἀνεγνωρίζοντο ὡς θεμελιώδη τὰ” ἄριστα συγγράμματα, οἱ λόγοι καὶ αἱ παραγγελίαι” τοῦ Κοραῆ καὶ ἐξεφράζετο εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν ἄνδρα. Οἱ περισσότεροι τῶν πληρεξουσίων δὲν ἐγνώριζον τί περιεῖχαν οἱ παραγγελίαι αὐτῆς καὶ ἐψήφισαν τὰ ἐξῆς φοβερὰ τοῦ Κοραῆ:

α. - ὅτι τὸ Ἔθνος ἦταν ὑπόδουλο στὴν Κωνσταντινούπολη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἕως τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου (!) καὶ ἐν συνεχείᾳ στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

β. - ὅτι τὸ νεοσύστατο κράτος ὀφείλει νὰ μεταβάλη τὴν θρησκεία χωρὶς ἀλλαγὴ τῶν δογμάτων.

Τὸ 1806 τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ Ναπολέοντος συνέγραψε βιβλίον "ἄνωνύμου Ἑλληνοῦ" μὲ τίτλον Ἑλληνικὴ Νομαρχία, ἧτοι Λόγος περὶ ἐλευθερίας. Ἀφιερώνει πονηρὰ τὸ βιβλίον στὸν Ρῆγα ἀλλὰ ἀντικαθιστᾷ τὸ σχέδιόν του μὲ αὐτὸ τοῦ Ναπολέοντος ποὺ ἀργότερα θὰ παρουσιασθῆ ὡς σχέδιον Κοραΐ καὶ τὸν πράκτορα τῶν Γάλλων Κοραΐ ὡς διάδοχον τοῦ Ῥήγα. Προσπαθεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως τὸν τίτλον τοῦ οἰκουμενικοῦ γιὰ νὰ ἀποκόψῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ μελλοντικοῦ ἑλλαδικοῦ ἀνεξαρτήτου κρατιδίου, γράφοντας "ὁ γελοιώδης τίτλος οἰκουμενικός". Ὁ Ῥωμανίδης δηλώνει χαρακτηριστικὰ γιὰ τὸν πράκτορα Κοραΐ: "Ἡ σύγχυσις τοῦ συντάκτου ὅσον ἀφορᾷ θέματα ὀργανώσεως τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ἀσφαλῶς ὀφείλεται εἰς τὰ πηγὰς... τὰς εὐρισκομένας εἰς τὰ ἀρχεῖα κατασκοπίας"(σ. ιζ').

Ὁ Ναπολέων, ὡς μέλος τῆς κατωτέρας εὐγενικῆς τάξεως τῆς Τοσκάνης ἦταν Φράγκος καὶ ὄχι Γαλλο-Ῥωμαῖος, δηλαδὴ δὲν ἦταν μέλος τοῦ tiers etat (τρίτης καταστάσεως). Ἐννέα χιλιάδες Φράγκοι ἀξιωματικοί, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ναπολέοντος, κατώτεροι εὐγενεῖς, ἀνῆκαν σὲ 25 στρατιωτικὰς στοὰς τῆς franc-maconnerie (φραγκομασόνοι ἢ ἐλευθεροτέκτονες) ἔλαβαν μέρος στὴν Γαλλικὴ Ἐπανάστασι, στὸ πλευρὸν τῶν Γαλλο-Ῥωμαίων. Ἔτσι εἰσῆλθε τὸ φθοροποιὸ στοιχεῖον τῆς μασονίας τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ναπολέοντος στὸν ἐκδυτικισμὸν τῆς οἰκουμένης καὶ συγκεκριμένα τοῦ ἑλλαδισμοῦ μὲσω τῶν Ἑλλήνων μασόνων τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας.

Ἡ συνωμοσία ἐπῆρε διαστάσεις ὅταν ὁ Ῥήγας, ὑποστηρικτὴς τῶν Γαλλο-Ῥωμαίων κατὰ τῶν Φραγκομασόνων ἐξηπατήθη ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα ποὺ προσεποιεῖτο ὅτι ὑπεστήριζε τοὺς Γαλλο-Ῥωμαίους ἐνῶ στὴν πραγματικότητα προωθοῦσε τοὺς Φράγκους καὶ ἐπεζῆτει τὸν ἀφανισμὸν τῆς Ῥωμαιοσύνης στὴν Δύση καὶ τὴν Ἀνατολή. "Τὰ ἀνωτέρω δεικνύουν ποῖα ὑψίστα συμφέροντα ἀπῆλθον τὸν θάνατον τοῦ Ῥήγα προκειμένου νὰ ἀντικατασταθῆ πάσῃ θυσίᾳ τὸ σχέδιόν του δι' ἐκείνου τὸ ὅποιον εἶχεν κατὰ νοῦν ὁ Ναπολέων" (σ. κα'). Ἡ εὐνοϊκὴ στάσις τοῦ τσάρου ἔναντι τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, μετὰ μίαν περίοδον ἀβεβαιότητος, ἐξηγεῖται ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι τελικῶς ἐπέισθη ὅτι ἡ ἀρχαιοελληνικὴ καὶ μασονικὴ τροπὴ θὰ ἀπέτρεπε τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ῥωμαι-

οσύνης καὶ δὲν θὰ καθιστοῦσε ἐμπόδιο στὶς ῥωσικὲς βλέψεις ἐπὶ τοῦ Φαναρίου καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Πολλοὶ δὲ Ῥωμαῖοι πεισθέντες ὅτι δὲν θὰ ἐβοηθοῦντο ἀπὸ τὶς Μεγάλες Δυνάμεις ἐὰν δὲν προσεποιοῦντο ὅτι ἦσαν ἀρχαιοέλληνες (βλέπε περικεφαλαία τοῦ Κολοκοτρώνη), ἀπεφάσισαν νὰ συμμορφωθοῦν. Αὐτὸ ἐκατάλαβε καὶ ὁ Παλαμᾶς, γράφοντας: "Ἕλληνες, γιὰ νὰ ρίχνουμε στάχτη στὰ μάτια τοῦ κόσμου, πραγματικά, Ῥωμοί".

Τελικά, ὅπως ὁ Φράγκος Καρλομάγνος τὸ 800 μ.Χ. ὑπῆρξε ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς Ῥωμαιοσύνης, ἔτσι καὶ ὁ Φράγκος Ναπολέον, ὡς νέος Καρλομάγνος ὑπῆρξε ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς Ῥωμηοσύνης. Τὸ 1801, ὁ Κοραῆς σὲ ἐπιστολή του, δίδει στὸ ἀφεντικό του, τὸν Ναπολέοντα, τὸ κωδικὸ ὄνομα Καραοσμάνογλου, δηλαδὴ Carolus Magnus, ποὺ θὰ κατακτήσει τὴν Ἰωνίαν καὶ θὰ καταστρέψει τὸν θρόνο τοῦ Βυζαντίου.

Τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο, λέγει ὁ Ῥωμανίδης στὸ σχέδιο δυτικοποιήσεως τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπῆρξε ὁ μοναχισμὸς. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν λυσσαλέα ἐχθρότητα τῶν Νεοελλήνων κατὰ τῶν "ῥαθύμων καὶ ἀχρήστων" μοναχῶν, ὅπως τῆς προτεσταντιζούσης ἀδελφότητος Ζωή. Οἱ Φράγκοι ἀπὸ τότε ποὺ κατέκτησαν, στὸν Ε΄ αἰῶνα τὴν Γαλλικὴ Ῥωμανία, ἀντεκατέστησαν τοὺς μοναχοὺς στὴν διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας μὲ Φράγκους ἐπισκόπους, "ἀστυνομικοὺς καταπιεστὰς τοῦ λαοῦ... Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον οἱ Γαλλο-Ῥωμαῖοι κατέσφαξαν τόσους Φράγκους κληρικούς κατὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν"(σ. κε΄). Ὁ μοναχισμὸς ἦταν ἡ καλύτερη βάση γιὰ τὴν διαφύλαξη τῆς πατρολογίας, τὴν μελέτη δηλαδὴ τῶν ἔργων καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὴν ἐφαρμογή της μέσῳ τῆς ἐμπειρικῆς θεολογίας, ποὺ προϋποθέτει γνώση τῆς νευροφυσιολογίας τῆς θεώσεως καὶ τῆς ὀρθοδόξου ψυχοθεραπευτικῆς. (Στὸν τομέα τῆς ὀρθοδόξου ψυχοθεραπευτικῆς βλ. τὶς 3 ἀκόλουθες μελέτες: Ἀρχιμ. Ἱεροθέου Σ. Βλάχου, Ὀρθόδοξη Ψυχοθεραπεία, 1987, Ἀρχιεπισκόπου Ἑτνας Χρυσοστόμου, A Guide to Orthodox Psychotherapy, 2007 καὶ St Herman of Alaska Brotherhood, Conquering Depression, 1995).

Ὁ Ῥωμανίδης παρατηρεῖ: "Διὰ τοῦτο οἱ παραδοσιακοὶ μοναχοί, οἵτινες ὡς θεμέλιον εἶχον τὴν κάθαρσιν καὶ φωτισμὸν τῆς καρδίας καὶ τὴν θέωσιν, ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ ἀποφοίτων θεολογικῶν σχολῶν εἰς τὰ ὁποίας ἔμαθον ὅτι θεμέλιον τῆς πατερικῆς παραδόσεως εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ φιλοσοφία τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων... Περισσότερον διαφωτισταὶ ἦσαν οἱ καλόγηροι ἀρνούμενοι τὴν μεταφυσικὴν, ἢ ὅσον ὁ Κοραῆς καὶ οἱ Νεοέλληνες οἵτινες εἰσέτι ζοῦν εἰς τὸ ἀπώτερον παρελθόν

τῆς φιλοσοφικῆς φαντασίας”(σ. κε΄- κς΄). Ἡ μωρία τοῦ Κοραῆ πού ὑπεστήριξαν οἱ Βαυαροὶ τοῦ βασιλέως Ὅθωνος, ἐνέπλεξε τὴν ἑλληνικὴ σκέψη στὴν μεταφυσικὴ τῶν Φραγκολατίνων καὶ δὲν ἐπέτρεψε νὰ δοθῆ τὸ προβάδισμα στὶς ἐμπειρικὲς ἐπιστῆμες μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἐμπειρικὴ ἐπιστῆμη τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

8. Ὁρθόδοξη πολιτικὴ μὲ προφήτη τὸν Ῥωμανίδη.

Ἐδῶ θὰ τολμήσουμε νὰ ποῦμε τὰ σῦκα σῦκα καὶ νὰ ἀποδείξουμε ὅτι ἡ πολιτικὴ ἐπαναστατικὴ πρόταση τοῦ Ῥωμανίδη εἶναι ἀπείρως πιὸ ἐπικίνδυνη γιὰ τὸ σημερινὸ ἀθηναϊκὸ κατεστημένο ἀπὸ τὴν δράση οἰασδήποτε τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως τοῦ τύπου τῆς 17N. Δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ πνευματικὰ κινήματα νεωρθοδόξων ἢ χριστιανοσοσιαλιστῶν οὔτε μὲ τὴν ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἢ οἰασδήποτε ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας ἢ μοναστηρίου καὶ δὲν δύναται νὰ ἔχη ἀκόμη σημαντικούς ὀπαδοὺς, στρατιωτικούς καὶ πολιτικούς, διότι αὐτοὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ὀργανώσουν πραξικόπημα γιὰ τὴν κατεδάφιση τῶν θεμελίων τοῦ σημερινοῦ ἑλληνικοῦ κράτους. Παρὰ τὶς προσπάθειες φοβισμένων φίλων τοῦ Ῥωμανίδη νὰ ἀποδείξουν ὅτι εἶναι “δημοκράτης καὶ ἀντιβασιλικός”, καὶ ὅτι δὲν εἶχε καμμία σχέση μὲ τὴν χούντα τῆς 21ης Ἀπριλίου, ὅπως κατηγορεῖται ὅτι εἶχε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ἡ σκέψη τοῦ Ῥωμανίδη ξεπερνᾷ κατὰ πολὺ τὴν 21η Ἀπριλίου. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ ὑπάρξη κάποτε ἢ καὶ ὅτι ἐκολάπτεται ἤδη ἓνα ὑπόγειο ἐπαναστατικὸ κίνημα στὴν Ἑλλάδα πού βασίζεται στὶς πλέον ἀκραῖες πολιτικὲς θέσεις τοῦ Ῥωμανίδη καὶ πού στόχος του εἶναι ἡ κατάληψη τῆς ἀρχῆς καὶ ἡ οἰκοδόμησις μίας τελείως διαφορετικῆς ὑφῆς τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους. Στὴν ἀντίθετη περίπτωση ὅλο τὸ ἔργο τοῦ Ῥωμανίδη δὲν θὰ εἶχε κανένα νόημα καὶ θὰ καθίστατο ἄχρηστο, μία φολκλορικὴ ἰδιοτροπία ἐνὸς διανοουμένου.

Ποῖα εἶναι τὰ θεμέλια τῆς Ῥωμανιδικῆς πολιτικῆς;

α. Καταδίκη τοῦ ἐθνικισμοῦ καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐθνοκράτους.

β. Καταδίκη ὅλων τῶν συγχρόνων μορφῶν διακυβερνήσεως, ἥτοι συνταγματικῆς βασιλείας, ἀβασιλεύτου δημοκρατίας, ὀλοκληρωτικοῦ κράτους φασιστικοῦ ἢ κομμουνιστικοῦ, διάκριση τῶν τριῶν ἐξουσιῶν (νομοθετικὴ, ἐκτελεστικὴ, δικαστικὴ) τῆς φιλελεύθερης ἀστικῆς δημοκρατίας, βουλευτοκρατίας, δικτατορίας, ἀριστοκρατίας.

γ. Καταδίκη ὄλων τῶν διεθνῶν συσπειρώσεων, ἤτοι, Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσις, ΝΑΤΟ, Ἑνωμένα Ἔθνη, σλαυϊκὸς ἡπειρωτισμὸς, ἀγγλοσαξωνικὴ θαλασσοκρατία. Οὐδεμία φιλία μὲ καμμία ἀπὸ τὶς Μεγάλαις Δυνάμεις παρὰ μόνον περιστασιακὰς συμμαχίας. Λέγει: "Ὁ Ῥωμηὸς γνωρίζει σαφῶς ὅτι ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ συμμαχίας καὶ δουλείας. Γίνεται σύμμαχος μὲ ὁποιονδήποτε, ἐφ' ὅσον συμφέρει εἰς τὸ ἔθνος, ἀλλὰ ποτὲ δοῦλος τῶν συμμάχων.... Δὲν ἐνδιαφέρει τὸν Ῥωμηὸν τί λέγουν οἱ ξένοι δι' αὐτόν, διότι τὰ κριτήριά του εἶναι ῥωμαϊκά... Ἀποκτᾶ ὅλα ὅσα χρειάζονται ἀπὸ τὴν σοφίαν τῶν ἐπιστημόνων τοῦ κόσμου, ἀλλὰ τὰ προσαρμύζει εἰς τὸν ῥωμαϊκὸν πολιτισμὸν του. Οὐδέποτε συγχέει τὰ θετικὰς ἐπιστήμας μὲ τὸν πολιτισμὸν, ἀφοῦ γνωρίζει ὅτι καὶ ὁ βάρβαρος δύναται νὰ ἔχη ἢ νὰ ἀποκτήσῃ καὶ νὰ προαγάγῃ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας, διὰ νὰ χρησιμοποιοῦσιν αὐτὰς εἰς τὴν ὑποδούλωσιν καὶ καταστροφὴν τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τοῦτο ὁ Ῥωμηὸς γνωρίζει ὅτι εἶναι πνευματικὸς ἡγέτης καὶ εἰς αὐτοὺς ποὺ εἶναι ὡς τεχνοκράται καὶ ὡς οἰκονομικὴ δύναμις ἡγεῖται... Ἡ Ῥωμηοσύνη εἶναι σήμερον πολιτιστικὸς ἡγέτης ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ἐκτὸς τῆς Ἑλλαδίτσας των" (Ῥωμηοσύνη, σ. 10-12).

Στὴν θέσιν τοῦ σημερινοῦ ἔθνοκράτους ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδρῦσῃ:

α. Μία διαρκὴ ἑπανάστασις. Λέγει: "Τὸ πόνημα τοῦτο εἶναι προσκλητήριον εἰς τοὺς Ῥωμηοὺς καὶ τὰς Ῥωμαίγισσας νὰ ἀναλάβουν τὸν ἐπιστημονικὸν ἀγῶνα [ἀποφεύγει νὰ ἀναφερθῇ σὲ πραξικόπημα], νὰ ἀναστήσουν τὴν Ῥωμηοσύνην ἀπὸ τὸν ἐπιστημονικὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον ἐπεξεργάσθησαν δι' αὐτήν **α) οἱ Φράγκοι ἀπὸ τὸν Θ' (9ο) αἰῶνα**, β) οἱ Ῥῶσοι μετὰ τὴν Ἄλωσιν, **γ) οἱ Γραικοὶ πρὸ τῆς Ἀλώσεως** καὶ δ) οἱ Νεογραικοὶ τῆς δούλης εἰς τοὺς Εὐρωπαίους καὶ Ῥώσους Ἑλλαδίτσας τοῦ 19ου αἰῶνος, οἱ ὁποῖοι μετέτρεψαν τὴν ῥωμαϊκὴν ἑπανάστασιν τοῦ 1821 εἰς ἥτταν τῆς Ῥωμηοσύνης καὶ θρίαμβον τοῦ Γραικισμοῦ τοῦ Καρλομάγνου καὶ τοῦ νεογραικισμοῦ τῶν "φιλελλήνων" τῶν Μεγάλων Δυνάμεων" (Ῥωμηοσύνη, σ.15.) Ὡς ὑποστηρικτὴς τῆς Ὀθωμανίας, συνεχιστὴς τοῦ Βυζαντίου, ἀποφεύγει ἐπιμελῶς νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν Τούρκων. Ἀντιθέτως σημειώνει: "Ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης ἐκτιμήσεως τοῦ [προφήτου] Μωάμεθ διὰ τὴν θρησκείαν τῶν Ῥωμαίων, οἱ Ἄραβες καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ ἐπέτρεπον εἰς τοὺς Ῥωμαίους νὰ ζοῦν κατὰ τὴν θρησκείαν των συμφώνως πρὸς τοὺς ῥωμαϊκοὺς των νόμους. Διὰ τοῦτο αἱ ἔθναρχίαι τῶν Ῥωμαίων εἰς τὰς μουσουλμανικὰς χώρας διασώζονται μέχρι σήμερον. Μόνον τὸ οἰκουμενικὸν πατριαρχεῖον κινδυνεύει σήμερον διότι οἱ Νεοτούρκοι ἐγκατέλειψαν οὐσιαστικῶς τὸ Ἰσλάμ καὶ οὕτω τὰς διαθέσεις τοῦ Μωάμεθ ἔναντι τῶν Ῥω-

μαίων αλλά και διότι οι Έλλαδιτσιται τὸ περιφρόνησαν ὡς κάτι τὸ ξένον πρὸς τὸν εὐρωπαϊκὸν νεογραιοισμὸν των”(σ.273)

β. Τὸ ῥωμαϊκὸ (βυζαντινὸ) πρότυπο διακυβερνήσεως βασι-
σμένο οὔτε στὸν καισαροπαπισμὸ, οὔτε στὸν παποκαισαρισμὸ, οὔτε στὸν
χωρισμὸ ἐκκλησίας-κράτους, ἀλλὰ στὴν συναλληλία (συμφωνία) κράτους
καὶ ἐκκλησίας ὑπὸ τὸν Τριαδικὸ Θεό.

γ. Τὴν ῥωμαϊκὴ (βυζαντινὴ) ἀπόλυτη καὶ ἐκλεγμένη βασι-
λεία.

δ. Τὴν ῥωμαϊκὴ (βυζαντινὴ) πολυεθνικὴ οἰκουμενικὴ αὐτο-
κρατία μὲ κοινοτισμὸ καὶ μιλλέτια καὶ πρωτεύουσα τὴν Κωνσταντινού-
πολη, μὲ συνεργασία πρωτίστως μὲ τοὺς Τούρκους στὴν Ἀνατολὴ καὶ τὸν
ἀντιφραγκικὸ πληθυσμὸ στὴν Δύση. Σημειώνει σχετικὰ: “Ἡ παλαιὰ Φρα-
γκιὰ δὲν ὑπάρχει πλέον. Οἱ ἐν τῇ Δύσει ἀπόγονοι τῶν Ῥωμαίων ὄχι μόνον
ἀνέτρεψαν τὴν ταξικὴν εὐγένειαν καὶ θεολογίαν τοῦ φεουδαλισμοῦ τῶν
κατακτητῶν των, ἀλλὰ εἶναι ὥριμοι δι’ ἐπάνοδον εἰς τὴν Ῥωμαιοσύνην
τῶν προγόνων των” (σ.273). Προσθέτει ὅτι σήμερα οἱ θεολόγοι εἰς τὴν
Γαλλία ἡγοῦνται ἰσχυροῦ κινήματος ἐπανόδου εἰς τοὺς πατέρες τῆς Ῥω-
μαιοσύνης. Ἐὰν ἡ παλαιὰ Ῥώμη ἐπανέλθη, ὅπως ἐλπίζει, στὴν Ῥωμηο-
σύνη, τότε, “ἀποκαθίσταται αὐτομάτως εἰς τὴν ἱστορικὴν τῆς πρώτης θέ-
σιν ἐντὸς τῆς πενταρχίας τῶν ῥωμαϊκῶν πατριαρχείων”(σ. 275). Ὁ Ῥω-
μανίδης δὲν ἀντιτίθεται στὴν Εὐρωπαϊκὴ “Ἐνωση ἐφ’ ὅσον αὐτὴ γίνῃ
ἐλληνικὴ (ῥωμαϊκὴ). Γράφει: “Οὔτω θὰ εἶχομεν βρεταννικὴν Ῥωμανία, ἰρ-
λανδικὴν Ῥωμανία, πορτογαλικὴν Ῥωμανίαν, ἰσπανικὴν Ῥωμανίαν, βελ-
γικὴν Ῥωμανία, γαλλικὴν Ῥωμανίαν, ἐλβετικὴν Ῥωμανίαν” κλπ (σ.276)

ε. Τὰ σύμβολα τῆς ἐπερχομένης αὐτοκρατίας τῆς Ῥωμηο-
σύνης πρέπει νὰ ἀντικαταστήσουν ὅλα τὰ σύμβολα τοῦ σημερινοῦ ἐλ-
ληνικοῦ κράτους, ἥτοι τὴν γαλανόλευκὴ σημαία, τὸν ἐθνικὸ ὕμνο τοῦ Σο-
λωμοῦ καὶ τὴν ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου. Ἡ σημαία τῆς νέας αὐ-
τοκρατορίας θὰ ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀλβανικὴ καὶ θὰ εἶναι ἡ στρατιωτικὴ
σημαία τῆς Ῥωμανίας (Βυζαντίου). Ἴδου πῶς τὴν περιγράφει ὁ Ῥωμανίδης
τὴν σημαία: “Ὁ χρυσοῦς ἀετὸς εἶναι ἡ Ῥωμηοσύνη τῶν ῥωμαϊκῶν τρα-
γουδιῶν καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ ἀετοῦ εἶναι ὁ χρυσοῦς σταυρὸς. Ἡ σημαία τῆς
Ῥωμηοσύνης εἶναι ὁ χρυσοῦς σταυρὸς ἐπάνω εἰς κόκκινον πανί. Κάποτε οἱ
Ῥωμαῖισες ἔβαφαν τὰ μαλλιά των κόκκινα καὶ ἐφοροῦσαν φουστάνια μὲ
τὰ ἐθνικὰ αὐτὰ χρώματα. Διὰ τοὺς Ῥωμηοὺς τὰ ἐθνικὰ χρώματα καὶ σύμ-
βολα δὲν εἶναι συζητήσιμα. Εἶναι ῥωμαϊκά... Ἡ Ῥωμανία Νικᾶ”(σ.15).
Ἐπειδὴ τὸν ἐγνώρισα καλά, φρονῶ πῶς τὸ τελευταῖο σύνθημα μαρτυρεῖ

ὅτι πρόθεσις τοῦ Ῥωμανίδη ἦταν νὰ ξυπνήση καὶ νὰ ὀργανώση ὑπὸ τὴν ἰδεολογία του, ἐπαναστατικὸ κίνημα γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἀρχῆς.

στ. Ὡς ἐθνικὸ ὕμνο, σὲ ἀντικατάσταση τοῦ Ὑμνου εἰς τὴν Ἐλευθερίαν τοῦ Σολωμοῦ, ὁ Ῥωμανίδης εἶχεν κατὰ νοῦ, ἀπὸ ὅ,τι μοῦ εἶχε δηλώσει, νὰ καθιερωθῇ ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος (βλ. ἄρθρο μου στὴν Ἐνδιάμεση Περιοχὴ, τεῦχος 46, σ.2: "Επιβεβλημένη ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου").

ζ. Ὡς ἐθνικὴ ἐορτὴ, πάντα κατὰ τὰ λεγόμενά του σὲ ἐμένα, θὰ ἠδύνατο νὰ καθιερωθῇ ἡ 29η Μαΐου 1453, δηλαδή ἡ ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὸν Πορθητὴ, ὁ ὁποῖος "ἀπηλευθέρωσε τὴν Ῥωμοσύνη ἀπὸ τὴν ὑποδούλωση τῶν Φράγκων καὶ ἐσυνέχισε ὑπὸ τὴν ἡγεσία του τὴν αὐτοκρατορία τῶν Ῥωμαίων". Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ θέση του μὲ εἶχε ὠθήσει νὰ ἀφιερῶσω τὸ βιβλίό μου, Τὸ Βυζαντινὸ πρότυπο διακυβερνήσεως καὶ τὸ τέλος τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ, Ἔσοπτρον, 2001, στὸν Γεννάδιο, τὸν ἐπιλεχθέντα ἀπὸ τὸν Πορθητὴ πρῶτο πατριάρχη μετὰ τὴν Ἄλωση: "Εγὼ οὐκ ἀρνήσομαί σε, φίλη Ὁρθοδοξία".

9. Διαφορὰ μεταξὺ τοῦ προτύπου τῆς 21ης Ἀπριλίου καὶ τοῦ προτύπου τοῦ Ῥωμανίδη.

Στὸ τεῦχος 122, Μαΐου 2004, τοῦ Τρίτου Ματιοῦ, εἶχα δημοσιεύσει ἄρθρο μὲ τίτλο, "Ἡ 21η Ἀπριλίου ὡς θρησκευτικὴ ἐπανάσταση. Ἡ ἐρμηνεία τοῦ συνθήματος, Ἑλλὰς Ἑλλήνων Χριστιανῶν". Ἄν καὶ ὁ Ῥωμανίδης ποτὲ δὲν ἐξέφρασε τὴν ἀντίθεσή του στὸ καθεστῶς τῆς 21ης Ἀπριλίου, τὸ πρότυπό του διακυβερνήσεως ἦταν πολὺ διαφορετικὸ. Πράγματι, ἡ θρησκευτικὴ ἐπανάσταση τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐχαρακτηρίζετο ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴ δυτικίζοντων θρησκευτικῶν κύκλων προσκειμένων στὴν μασονία καὶ τὴν Ῥωμαιοκαθολικὴ Opus Dei. Ἐγγραφα: "Ἀπεδείχθη ὅτι τελικὰ ἡ 21η Ἀπριλίου 1967 στὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπῆρξε φασιστικὴ ἐπανάσταση ἀλλὰ κατέληξε νὰ γίνῃ ὅ,τι καὶ στὴν Ἰσπανία τοῦ Φράνκο, δηλαδή ἓνα ἐγχείρημα περισώσεως τοῦ ἐλληνικοῦ καπιταλιστικοῦ κατεστημένου, δηλαδή δικτατορία. Στὸ μπλοκάρισμα τῶν ἐπαναστατικῶν ἀρχικῶν διαθέσεων τῆς 21ης Ἀπριλίου, καθοριστικὸ ρόλο ἔπαιξε ἡ Ζωή, ὅπως ἀκριβῶς ἔγινε μὲ τὴν Opus Dei στὴν Ἰσπανία". Προσέθετα ὅτι ζωϊκοὶ καὶ παραζωϊκοὶ ὑπῆρχαν πολλοὶ στὶς κυβερνήσεις τῆς Ἑπταετίας. Μασόνοι καὶ ζωϊκοὶ ἐπλαισιώνοντο καὶ ἀπὸ γερμανοφίλους, ὅχι μόνον στοὺς κύκλους τῶν ἀντιβασιλικῶν ἀλλὰ καὶ στοὺς κύκλους τῶν βασιλικῶν ὑπὸ τὴν ἐπιρροή τῆς Βασιλίσσης μητρὸς Φρειδερίκης. Ὁ Γεώργιος Παπαδόπουλος ἦταν ἐπηρεα-

σμένος από τον εύσεβισμό της οργανώσεως Ζωής, ήτο δηλαδή αυτό που ονομάζουν οι ρωμαιοκαθολικοί πιετιστής.

Ἡ Ζωή, ἡ ὁποία εἶχε ἰδρυθῆ τὸ 1907, συνεδέετο μὲ τὴν ἑλληνικὴ ἱστορία τοῦ 19ου αἰῶνος καὶ τὴν προσήλωσή της στὸν νεοελληνικὸ ἔθνικισμό. Κατεφέρετο συνεχῶς κατὰ τοῦ μοναχισμοῦ. Ὑπῆρξε παντοδύναμη κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ καθεστώτος τῆς 21ης Ἀπριλίου. Ὡς φιλοφραγικὴ καὶ δυτικιστικὴ ὀργάνωση ἐπρέσβευε τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα τῶν θέσεων τοῦ Ῥωμανίδη. Ὁ τελευταῖος, ἰδεολογικά, ἦταν τελείως ξεκομμένος ἀπὸ τὶς θέσεις τοῦ Φράγκου βασιλέως Κωνσταντίνου ὅπως καὶ τῶν συνεχιστῶν τοῦ Κοραῆ, ὅπαδοι τῆς Ζωῆς. Πράγματι, ὁ σημερινὸς πρῶην συνταγματικὸς βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἶναι ἀπόλυτα προσηλωμένος στὰ δυτικὰ πρότυπα διακυβερνήσεως. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὄχι μόνον ἡ Ζωὴ ἐξετράπη σὲ πολιτικὴ κίνηση δηλαδὴ στὸν ὀρθοδοξισμό, ἀλλὰ καὶ ὁ Ῥωμανίδης ἐπίσης, στὸ ἀντίθετο ρεῦμα, ἐξετράπη στὸν ὀρθοδοξισμό. Ἡ πρότασή του εἶναι σαφῶς πολιτικὴ. Θὰ ἐλέγαμε ὅτι οἱ Ζωϊκοὶ τῆς 21ης Ἀπριλίου καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἦσαν φονταμενταλιστὲς τύπου Μπούς, ἐνῶ ὁ Ῥωμανίδης, ὡς σφόδρα ἀντιδυτικὸς, ἦταν φονταμενταλιστὴς τύπου Χομεϊνί.

Ἀπὸ τὰ παραπάνω, γίνεται ἐμφανὲς ὅτι ὅλη μου ἡ θρησκευτικὴ καὶ πολιτικὴ τοποθέτηση ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ 1960 βασίζεται ἐξ' ὀλοκλήρου στὶς ιδέες τοῦ Ῥωμανίδη, ὡς σύμπτωση ἀπόψεων μέχρι τὸ 1976 καὶ συνειδητὰ πλέον ἀπὸ τότε πού τὸν ἐγνώρισα μὲσω τῶν βιβλίων του καὶ προσωπικά. Θέλω νὰ τονίσω δὲ ὅτι ὄχι μόνον ὁ Ῥωμανίδης δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἐχθρὸς τοῦ Ἰσραήλ καὶ τῶν ἑβραίων ἀλλὰ ἀντιθέτως συμπαθοῦσε τοὺς ἑβραίους χασιντίμ τῶν ὁποίων τὴν θεολογία εἶχε μελετήσει.

Ἡ οὐτοπία εἶναι βασικὸ στοιχεῖο τῶν ἡρώων ὡς καὶ ἡ ἔλλειψη ὀπαδῶν κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ βίου τους. Ἡ Σάβιτρι, ὁ Πάμπλο, ὁ Ξενάκης, ὅπως καὶ ὁ ἐνανθρωπίσας Χριστὸς, δὲν ἐγνώρισαν ποτὲ ἀνθρωποθάλασσες ὑποστηρικτῶν κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ζωῆς τους. Τὸ ἴδιο συνέβη μὲ τὸν Ῥωμανίδη σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο πού ἀπεθεώθη ἀπὸ τὶς λαοσυνάξεις, οἱ ὁποῖες ὅμως ἀργότερα ἐκόπασαν. Οἱ τέσσερις τους ὅμως (Σάβιτρι, Πάμπλο, Ξενάκης, Ῥωμανίδης) ἐχάραξαν τὶς τεραστίες διατάσεις τοῦ πλανητικοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ περιφρόνησαν τὸν ἑλλαδισμό. Ἡ θεολογία τοῦ Ῥωμανίδη εἶναι ἀναπόσταστο μέρος τοῦ πολιτικοῦ του σχεδίου καὶ σφάλουν αὐτοὶ πού νομίζουν πὼς ἡμποροῦν νὰ ἀκολουθήσουν τὶς ὀρθόδοξες θέσεις του χωρὶς νὰ καταδικάζουν τὴν ἴδια τὴ ὑπαρξὴ τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους τοῦ 1821. Ὁ Ῥωμανίδης θὰ δικαιωθῆ κάποτε ἀπὸ μία ἀκραία ἐπαναστατικὴ δράση πού θὰ τὸν ἐκτινάξη, ὅπως

τὸν Ῥουσσὸ ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάσταση, στὸν κολοφῶνα τῆς παγκοσμίου φήμης. Ὅσοι ἐκ τῶν φίλων του προσπαθοῦν, σὰν τὸν π. Γ. Μεταλληνὸ, νὰ τὸν "καλύψουν", παρουσιάζοντάς τον ὡς δημοκράτη, ἀντιβασιλικό, μὴ ἀντιδυτικὸ καὶ προσαρμοσμένο στὸ σημερινὸ ἀθηναϊκὸ καθεστῶς, ἀπλῶς ἄθελά τους τὸν ὑποβιβάζουν καὶ δὲν ἐξυπηρετοῦν τὴν μνήμη του. Ὁ Ῥωμανίδης ὑπῆρξε μὲ τὴν σειρά του ἕνας γίγας στριμωγμένος στὸ ἐλλαδικὸ μεσοπάτωμα.

Δημήτρης Κιτσίκης

Ἱστορικός, διεθνολόγος, τουρκολόγος καὶ σινολόγος, καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀττάβας καὶ τακτικὸ μέλος τῆς Καναδικῆς Ἀκαδημίας
Τὸ κείμενο δημοσιεύθηκε ὡς ἄρθρο στὸ περιοδικὸ Τὸ Τρίτο Μάτι, τ. 159, Φεβρουάριος 2008, σ. 24-32 καὶ ἀναδημοσιεύθηκε μὲ ὀρισμένες προσθῆκες ὡς κεφάλαιο στὸ βιβλίο τοῦ Δημήτρη Κιτσίκη, Περὶ ἡρώων-Οἱ ἥρωες καὶ ἡ σημασία τους γιὰ τὸν σύγχρονο ἐλληνισμό, ἐκδόσεις Ἑρόδοτος, Αθήνα, 2014.

Πηγή : <https://engymo.wordpress.com>